

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Nomine Christi citra delectum ministrandum pauperibus sanctis, eosque
non solum esse monachos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE ELEEMOSYNA.

Et Chrysoftomo, & doctis omnibus mos est, circumspēctius atque solidius loqui & definire, si quando cum aduersarijs eis res est. Vnde hoc loco beati Pauli apostoli ad Thessalonicenses præceptum attulit dicentis: Qui operari non uult, non edat. Huc magistratus spectent. Cæterum misericordiæ priuatorum est, ne benefaciendo defatigentur. Sed proh quod ignauorum, impostorumq; myriades nunc publicis sumptibus, summa eorum quibus maxime debeantur, inopia apud nos magis quàm ullam gentem aluntur. Augustinus ad Vincentium Donatistam & rogatistam: Vtilius esurienti panis rollitur, si de cibo securus iustitiam negligat, quàm esurienti panis frangatur, &c.

Nomine Christi citra delectum ministrandum pauperibus sanctis, eosque non solum esse monachos.

Chrysoftomus homilia 10. ex capi. 6. in epist. ad Hebræos. Non enim iniustus deus, inquit, ut obliuiscatur charitatis nestræ & festinationis, quam ostēdistis in nomine eius ministrantes sanctis. Magna illis testificatur, non opera tantū, sed etiam alacritatem operum, quod & alibi dixit, Non solum autem, sed etiam seipso dederunt domino & nobis. Quam ostendistis, inquit, in noīe eius ministrantes sanctis. Intuere quomodo iterum eos curat, inferens: Et ministrantes adhuc, etiam nunc, inquit ministrantes. Et erigit eos, ostendens, quā illis fecerunt, sed deo. Quam ostendistis, inquit, & non dixit in sanctos, sed in deum: hoc enim est in no

DE ELEEMOSYNA.

mine eius, propter nomē eius omnia facientes. Qui igitur tanta uestra festinatione à uobis p̄fruitus est, non contemnit unquam uos, neq; obliuiscitur. Hæc audiētes rogo, ut ministretis sanctis. Omnis enim fidelis sanctus est, secundum quod fidelis est, siue enim secularis est, sanctus est. Sanctificatus est em̄, inquit, uir infidelis in muliere, & mulier infidelis in uiro. Vides quomodo sanctificationem fides facit? Siue igitur secularē uideamus in perturbatione aliqua, porrigemus manum: nec ad eos tantum, qui in montibus sedēt, efficiamur festinātes, sancti quidē sunt illi, & uita & fide, sancti autē & isti fide, multi autem & uita. Nec si uiderimus monachum in custodia, tunc intremus: si uero secularem, non intremus, sanctus est & iste, & frater. Quid ergo, inq; si autem sit immundus aliquis, aut pollutus? Audi Christum dicentem: Nolite iudicare ne iudicemini. Tu propter deum fac. Et quid dico? At si pagani uideamus in fluctuatione, oportet benefacere, & simpliciter omnem in perturbatione constitutum, multo amplius autem fidelem secularem iuuare debemus. Audi Paulum dicentem: Facite bonum ad omnes, maxime ad domesticos fidei. Sed nescio unde hoc introductum est, & unde ista consuetudo obtinuit: qui autem monachos solos quærit, & illis solum benefacere uult, etiam ipsos scrutatur, dicens: Si est dignus, si est iustus, nisi fecerit signa, non porrigo manum. Maximam partem eleemosynæ amputauit, & hoc ipsum tempore procedente iterum amputaturus est, cū eleemosyna illa est, quæ in peccatores fit, quæ in obnoxios. Eleemosyna enim hæc

DE E L E E M O S Y N A.

est, non in eos qui iam perfecti sunt, sed adhuc delinquentes misereri. Et ut discas, aduerte parabolam: Descēdit quis, inquit, de Hierosolymis in Hiericho, & incurrit in latrones, & cædentes eum, reliquerunt iuxta uiam semiuiuum. Venit quidam Leuita & uidēs eum, pertransiuit. Venit quidam sacerdos & uidēs eum, percurrit. Venit quidam Samaritanus, & multam eius curam fecit, ligauit uulnera eius, infudit oleum, imposuit in iumentum suū, produxit eum ad diuersorium suū, dixitq; stabulario, adhibe illi curam. Et intuere abundantiam honoris plurimam. Et ego tibi dabo, inquit, quid erogaue-
ris. Quis ergo est proximus huius? inquit, qui fecit misericordiam. Procede ergo, inqt, & tu fac similiter. Et intuere qualem dixit parabolam. Non dixit, quia non Iudæus in Samaritam fecit. Sed quia Samarita honorificētiā illam totam ostendit. Hæc igitur audiētes, non solum fidei domesticorum curam geramus, cæteros uero negligamus. Si igitur, inquit, & tu uideas a finum præfocari, con-
surgis, & non scruteris cuius sit: multo magis hominem non oportet scrutari cuius sit. Dei quippe est, siue paganus sit siue Iudæus, sed adiutorio indiget. Si quid discutere & iudicare præceptus esses, bñ ista diceres: nunc autem calamitas illius non te permittit hæc discutere. Si enim nec de sanis nos scrutari oportet, neq; aliorum causas inquirere. multo amplius eos qui male patiuntur. Super hæc quid uidisti? Nunquid in abundantia cōstitutum? Num uniuersis placentem, ut dicas: quia malignus est, & pessimus? Si uero patientem uideris, noli dicere, q̄a

DE ELEEMOSYNA.

malignus est. Cum enim placet hominibus quisquā, bene hoc dicimus: cum uero in calamitate est, & adiutorio indiget, non oportet hæc dicere, Quia malus est. Crudelitatis quippe hoc est, & inclementiæ, & ambitionis. Quid Iudæis crudelius fuit, dic mihi? Et tamen ultus est eos deus, & iuste & ualde iuste, & tamen condolentes eis suscepit, eos uero qui eis insurrexerunt, & ultus est. Nihil patiebar, inquit, in contributione Ioseph. Et iterum inquit: Secabas distentos. Non dixit scrutare, & cognosce quis est, licet sæpius maligni sunt, cōsolationem præstem. Hoc quippe est maxime misericordiæ. Qui enim amico benefacit, non propter deum utiq; facit: q̄ autem ignoto, iste pure propter deum operatur. Noli parcere pecunijs, at si omnia indiget, euacua, da. Nos autem uidentes qui tribulantur ululantes, & peiora mille mortibus patiētes, & iniuste fortassis parcimus pecunijs, & contemnimus fratres. De inanimata quidem curam gerimus, animas uero negligimus, cum Paulus dicat: In mansuetudine docere eos qui contrarij sunt, ne forte det eis deus poenitentiam ad cognoscendam ueritatem, & resipiscant de diaboli laqueis, captiuati ab eo secundum eius uoluntatem. Ne forte, inquit, intueris quanta longanimitate plenum, & hoc uerbum, hunc & nos imitemur, de nullo desperemus. Etenim piscatores sæpius retia mittentes, omnia receperunt: sic & nos speremus, quoniam repente ostendet nobis fructum maturū. Etenim agricola cum seminat, primum diem & secundum sustinet, & multum tēpus expectat, & repente undique uidet fructus germinantes, hoc etiā in nobis futurum esse expectemus.